

CULTURA ESPECTACLES

**Raimon
desperta
emocions
a Cap Roig**

**El cantautor
demostra fins
a quin punt
el seu repertori
és intemporal**

**Ricardo
Szwarczer
acomiaada
el Grec**

**El Festival va viure
ahir amb 'Don
Carlos' la seva
última estrena
del any**

Si en l'edició dos i dos fossin quatre tothom s'hi faria ric. Però no és així i hi ha llibres que arriben a les llistes quan menys s'espera. En donem cinc exemples

Èxits a contra

Jordi Lara: "Si vols triomfar no escrius sobre la sardana"

Ada Castells
BARCELONA

El que li va passar a Jordi Lara amb l'editor de 1984, Josep Cots, és el somni de tot autor que comença. Va lliurar el seu llibre de relats i li van respondre en 72 hores. De fet, Cots ja coneixia Lara per *Papallones i roelles: el coreògraf i ballarí Salvador Mel·lo*, que li havia publicat el 2004. De tota manera, no s'esperava que es convertís en un dels seus èxits. Cots explica que "va ser a través de la crítica que la gent hi va anar sintonitzant".

Lara va escriure *La màquina d'espavilar ocells* com un punt i a part, "per fer les paus amb un vessant de la meua vida". L'èxit va ser inesperat perquè, si més no fins ara, la sardana no era un tema que atragués els editors literaris: "El meu plantejament no era tractar de la sardana i no m'esperava que es fes aquesta lectura del llibre, jo volia parlar de la creació". Que es destaqués tant

aquest component del llibre "va ser una sorpresa, però s'entén, perquè la sardana és un món literàriament verge. Es pot pensar que no té inte-

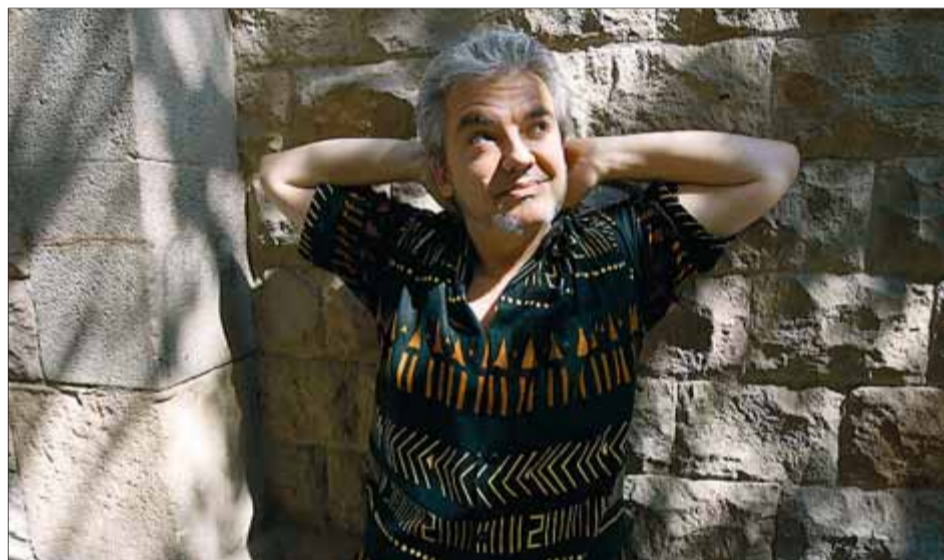

rès per a la gent, però això és mentida". De tota manera, els militants sardanistes que fan pinya no han fet gaire cas a Lara. "L'èxit del llibre ve del món literari i això ja m'està bé. El llibre està escrit des de la sinceritat més absoluta, perquè si un vol tenir èxit no es posa a escriure un llibre ambientat en el món de la sardana".

L'objectiu de Lara ha estat enfocar la mirada cap a mons que es consideren marginals i la seva nova proposta també va en aquesta línia. Es basarà en els capgrossos de Vic, però no en fa un llibre sinó una pel·lícula de ficció que ja està rodant. "Vull explicar la veritat humana que hi ha sota un capgròs i fer que

aquesta realitat local tingui un interès universal. He fet de músic, visc de periodista, he escrit i ara faig una pel·li. No m'he sentit mai res de tot això i crec que tots els artistes ens hauríem de capbussar en un altre llenguatge. El llibre reflexiona molt sobre això, com si totes les arts fossin metàfores de les altres arts. M'oxigena i em salva del perill de sentir-me escriptor". ■

JOSEP LOSADA

M. ÀNGELS TORRES

Màrius Serra: "Amb 'Quiet' vaig poder retornar una mica l'ajut que va rebre el meu fill"

Mentre preparo aquest reportatge m'arriba la notícia de la mort del fill de Màrius Serra, el protagonista de *Quiet*, un llibre que ha aconseguit fer visibles els problemes que han d'afrontar els qui conviuen amb la paràlisi cerebral. Serra ja havia aconseguit pujar a les llistes amb *Verbàlia*, un treball sobre l'enigmística, però ara mirava de fer-ho amb un llibre molt íntim perquè parlava de la realitat del seu fill i ho feia des de la col·lecció de narrativa d'Empúries: "Dubtava, sobretot perquè no tenia gens clar quina seria la lectura del llibre.

M'obsedia situar-lo en l'àmbit de la literatura. Vaig perdre aquesta por en veure que les crítiques i els companys periodistes no incidien en el sang i fetge".

Màrius Serra va començar a comprovar com rebia "muntanyes de correus" de lectors que deien que s'havien emocionat amb *Quiet*. Això va fer que en principi tingués una relació molt controvertida amb el llibre. "Verbàlia és un món cerebral, fet d'enginy, en canvi, tot *Quiet* és un món emocional i pràcticament aliè a l'ús de la paraula".

En veure la bona acollida de la gent, Serra es va abo-

car de ple en *Quiet* i va començar a covar la idea de fer un concert per recollir diners per "revertir d'alguna manera tota l'ajuda rebuda de les associacions que ajuden nens com el meu fill". L'escriptor va voler fugir "del to victimista que envolta les causes solidàries" i va pensar en un concert a partir de la cançó *Home estàtic*, de Pau Riba. "Vaig voler muntar un pollastre molt gran" i ho va aconseguir. Va omplir L'Auditori. És el primer cop que un llibre aconsegueix una cosa així.

Ara té ganes de girar full de *Quiet* i ho pot fer amb la satisfacció que al carrer Peris Mencheta, per on ell havia de passar entre els cotxes amb la cadira del seu fill, "ara la gent aparca millor". Hi ha èxits doblement benvinguts perquè són beneficiosos no només per a l'autor sinó per a tothom. ■